

“Trăiți ca oamenii liberi,
dar nu ca și cum ați avea
libertatea drept
acoperământ al răutății, ci
ca slujitori ai lui
Dumnezeu” (1 Petru 2:9)

Parohia ortodoxă română “Sfântul Dumitru” (New York City) Buletin parohial

Nr. 41 / 2024 Buletin trimestrial

PATOLOGIA OMULUI CĂZUT

Omul creat de Dumnezeu era sănătos atât sufletește cât și trupește. Toate funcțiunile erau perfecte. Sufletul era stăpânul trupului, iar trupul îl slujea cu credincioșie. Când s-a terminat opera de creație a lumii, „a privit Dumnezeu toate câte a făcut și iată erau bune foarte” (Facere 1,31). Pe om l-a făcut stăpân al făpturii. „Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie. Și Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: «Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți; și stăpâniți peste peștii mării, peste pasărele cerului, peste toate animalele, peste toate vietățile ce se mișcă pe pământ și peste tot pământul!»” (Facere 1,27-28).

Omul era tânăr, sănătos, frumos și nemuritor. Toate funcțiunile îi erau perfecte. Dintre ele, amintim două: funcțiunea nutritivă și funcțiunea procreativă. Mânca pentru a trăi, iar de funcțiunea procreativă uza pentru a se înmulți neamul omenesc pe pământ. Omul creat după chipul lui Dumnezeu era destinat, prin stăruirea în ascultarea de El și prin practicarea virtuților, să ajungă asemenea cu El. „Perfectiunea relativă pe care o posedă omul de la creația sa nu mai consista doar în simpla capacitate, pe care i-o ofereau facultățile sale, de a se uni cu Dumnezeu: Adam a fost creat realizând deja, în oarecare măsură asemănarea cu Dumnezeu pe care o avea ca misiune de a o împlini”¹. Omul în Rai avea facultățile sănătoase și stabile, în starea lor naturală, care-l țineau în comuniune permanentă cu Dumnezeu. Starea paradisiacă era o stare de sănătate atât sufletească cât și trupească și ducea o viață pe de-a întregul normală.

Ce s-a întâmplat după căderea omului în păcat? Toate funcțiunile s-au dat peste cap. Omul nu mai mănâncă ca să trăiască, ci trăiește ca să mănânce. Iar de comuniunea trupească se folosește nu ca să se înmulțească neamul omenesc, ci pentru plăcere. Fireasca împărțire de hrană a devenit lăcomie a pântecelui, iar comuniunea trupească desfrânare.

Omul devine tributar trupului și patimilor lui. Păcatul repetat devine patimă, iar între patimi este o legătură de cauzalitate. Prin păcatul originar, Adam este deturnat de la calea normală pe care o primise la creație. Iar păcatul repetat devine patimă. Părinții pomenesc adesea de opt patimi sau gânduri ale răutății, Evagrie Ponticul de exemplu le enumeră, iar Sfântul Ioan Casian le analizează pe rând făcând și o legătură între ele. Ele ar fi: lăcomia pântecelui, desfrânarea, iubirea de argint, mânia, întristarea, trândăvia (acedia), slava deșartă și mândria.

Unii le unesc pe ultimele doua, slava deșartă și mândria, rămânând astfel șapte păcate capitale. Oricum, între ele există o legătură. Sfântul Ioan Casian ne spune „căci este cu neputință ca cel ce și-a săturat stomacul să se poată lupta în cuget cu dracul curviei. Iată de ce lupta noastră cea dintâi trebuie să ne fie înfrânarea stomacului și supunerea trupului nu numai prin post, ci și prin priveghere, osteneală și citiri”². Amândouă, pentru a fi satisfăcute, au nevoie de bani. Și omul devine iubitor de bunuri materiale. „Boala iubirii de argint, venind dinafara, se poate tăia mai ușor, dacă este silință și luare aminte. Dar de nu e băgată în seamă, se face mai pierzătoare decât celelalte patimi și mai cu anevoie de înfrânt. Căci e «rădăcina tuturor relelor» (I Timotei 6, 10)”³. Nu numai un individ ajunge iubitor de bunuri materiale, ci mai mulți. Astfel intră în coliziune și din cearta lor se naște mânia. Cel ce este înfrânt devine trist. Și așa se poate face o legătură cauzală între patimile ce îl stăpânesc pe om.

Am amintit de patimile clasice pe care le analizează Părinții. În lumea modernă și post-modernă, sunt însă și alte patimi. Să le numim pe cele mai importante: alcoolismul, drogurile, fumatul, dependența de calculator, dependența de telefonul mobil, dependența de tabletă, dependența de televizor, homosexualitatea și altele.

Oricare ar fi patima trebuie să fim conștienți de faptul că ea se amplifică pe neobservate, perfid și insidios. Începe cu deprinderi „nevinovate” și sfârșește prin a te distruge și sufletește și trupește. Am putea da multe exemple de felul în care drogurile, alcoolul și viața dezordonată îl termină pe om. Voi da un exemplu concludent: exemplul cu „planta carnivora”. Poate-i numai povestire, dar este exemplificativă de felul cum lucrează patimile.

Un om și-a cumpărat un răsad de plantă carnivora. L-a plantat într-un ghiveci. Se distra hrănindu-l cu insecte. Planta își desfăcea cupa și omul îi plasa în cupă țânțari, muște și alte insecte. Ea își închidea cupa și le mistuia cu mare plăcere. Creștea grasă și frumoasă. În curând nu s-a mai mulțumit cu insecte și nici nu a mai încăput în ghiveci. Omul a mutat-o într-un recipient mare și a început s-o hrănească cu mamifere. Și cum nu mai ajungea la cupa florii își pusese o scară. Planta era tot mai lacomă și-l solicita peste măsură. Într-o zi, obosit, s-a urcat pe scară cu un hoit și i l-a pus în cupă. Dar, obosit fiind, și-a scăpat și capul în cupa florii. Dintr-o dată, floarea i-a prins capul și l-a înhățat cu trup cu tot. Aceasta este patima! Oricare ar fi ea, îl devorează până la urmă pe om. Patima devine o a doua natură. Fie că e vorba de droguri, fie că e vorba de alcool, fie că e vorba de altă patimă, până la urmă te distruge și sufletește și trupește.

Care-i soluția? Să n-o mai hrănești, să nu-i mai aduci „insecte” în primă fază, iar în a doua fază, „mamifere” consistente. Omul poate ajunge în situația în care singur, fără harul lui Dumnezeu, nu este în stare să se abțină de la patimile ce-l stăpânesc. De aceea are nevoie de duhovnic, are nevoie de Sfintele Taine în general și de Spovedanie în special. În Spovedanie, duhovnicul îi luminează mintea și îl dezleagă de păcate cu ajutorul harului lui Dumnezeu.

Principala cauză a patimilor „nu sunt simțămintele sau dorințele, ci ignorarea sau necunoașterea lui Dumnezeu. Când mintea se supune simțurilor, îi urmează și

celelalte puteri sufletești. În felul acesta se molipsește întreg sufletul, încetează funcționarea sa normală și apar patimile”⁴.

Cine-l ajută pe om să-și pună problema credinței, problema cunoașterii lui Dumnezeu? Părintele spiritual, duhovnicul! Minte se întunecă și se supune simțurilor scăpate de sub control, iar voința devine slabă și omul săvârșește răul pe care nu-l voiește. „Caci nu fac binele pe care îl voiesc, ci răul pe care nu-l voiesc, pe acela îl săvârșesc” (Romani 7,19). În general, se vorbește de trei facultăți ale sufletului: mintea sau rațiunea, simțirea și voința. Sfântul Macarie adaugă o a patra: conștiința. Omului necunoscător de Dumnezeu i se întunecă mintea, i se pervertește simțirea și îi slăbește voința. Ce să zicem de conștiință? Ea este glasul lui Dumnezeu din om care strigă când face răul. Ori, în omul necunoscător de Dumnezeu, ea este redusă la tăcere.

Un exemplu, pe cât de banal pe atât de real, ni-l dă Părintele Iosif Trifa în pildele sale. Este vorba de nenea Ion căruțașul. Omul acesta își câștiga pâinea cu cărașiiile ce le făcea. Din neferici-re, adesea, seara când se întorcea spre casă trecea prin fata cârciumii și-și irosea bănișorii cu prietenii de pahar. Soția și copiii erau sperați când îl primeau acasă beat. Soția s-a hotărât să divorțeze. Nenea Ion, când a văzut că nu-i de șagă, s-a dus la părintele și și-a spus necazul. Părintele l-a spovedit și i-a dat un canon: să nu mai treacă cu căruța prin fata cârciumii. Omul și-a respectat canonul o zi, două, o lună, câteva luni chiar. Dar când s-a socotit tărăduit n-a mai ocolit pe alte ulițe din sat, ci a trecut prin fata cârciumii. În curte erau vechii săi prieteni de pahar. Când l-au văzut, au început să strige: știm că te-ai făcut sfânt! Nu-i nevoie să bei cu noi. Dar să schimbăm câteva vorbe? Omul s-a coborât din căruță, a intrat în curte, s-au încins la vorbă. Apoi, diavolul le-a adus argumente: și Sfântul Pavel i-a zis lui Timotei să bea un pahar de vin. Numai unul! Și, bietul om, a băut unul, și încă unul, și starea lui de pe urmă a fost mai rea decât cea dintâi. S-a întâmplat ceea ce scrie Sfântul Petru: „Căci dacă, după ce au scăpat de înșelăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, iarăși se încurcă în acestea, ei sunt învinși; li s-au făcut cele de pe urmă mai rele decât cele dintâi” (II Petru 2,20). Așa se întâmplă și cu celelalte patimi.

Mediul, societatea, oamenii cu aceleași patimi, localurile unde ai căzut, trebuie evitate. Altfel, ai toate șansele să recazi în vechile tale patimi. Compania prietenilor buni, frecventarea bisericii, discuția cu duhovnicul îți pot fi de mare ajutor. Și să nu uităm: lecturarea Bibliei și a cărților folositoare. Patimile îl deformează pe om și-i zădărnicesc asemănarea cu Dumnezeu. Patimile îl țintuiesc în rău. Dar răul nu-i mai puternic decât binele. „Răul se încuibează în om prin patimi. Iar lupta împotriva lui nu este cu puțință decât numai prin lupta împotriva patimilor. Aceasta constituie lucrarea de căpătâi a vieții ascetice și ocupă un loc central în viața de zi cu zi a credincioșilor”⁵.

1. Jean-Claude Larchet, *Thérapeutique des maladies spirituelle, Les Éditions de l'Ancre, Suresnes, 1993, p. 20.*

2. Sfântul Casian Romanul, Despre cele opt gânduri ale răutății, Filocalia 1, Sibiu, 1947, p. 99.

3. Ibidem, p. 103.

4. Georgios Mantzaridis, *Morala creștină, Editura Bizantină, București, 2006, p. 49.*

5. Ibidem, p. 52.

(† ANDREI, Mitropolitul Clujului, *Trupul și banul: iubirea de plăcere și iubirea de avere*, Cluj-Napoca, 2023, pp. 29-38)

*****

DESPRE RUGĂCIUNE

Când spunem: „Vie Împărăția Ta”, adesea avem impresia că îi cerem lui Dumnezeu să facă ceva pentru noi, ca și cum El ar trebui să îndeplinească ceea ce nu a făcut încă. Am ținut odată o predică într-o biserică anglicană și am spus: „Voi vă rugați pentru toate nevoile lumii de parcă Îi amintiți lui Dumnezeu ceea ce El trebuia să facă și nu a făcut”. Într-adevăr, ne rugăm adesea ca un cerșetor care întinde mâna, uitând că Dumnezeu ne-a încredințat Împărăția (Luca 22:29). Ne-a așezat pe pământ pentru a zidi această Împărăție.

Când spunem: Vie Împărăția Ta, nu înseamnă „Vino Tu, Doamne, să suferi din nou pe cruce” sau „Vino ca un biruitor și zdrobește vrăjmașii”. E prea simplu așa. „Ție crucea — nouă slava”. Și nu credeți că aceasta este doar o observație ironică din partea mea. Luați exemplul lui Iacov și Ioan, care, pe drumul spre Ierusalim, au venit la Hristos (Marcu 10:35-40). Mântuitorul tocmai vorbise deschis și tragic despre Patimile Sale viitoare. Și cu ce vin Iacov și Ioan la El? „Când vei învia, lasă-ne să stăm la dreapta și la stânga Ta”. Cu alte cuvinte: „Tu fă-ți partea Ta — treci prin Săptămâna Patimilor, mori pe cruce, învinge moartea, înviază — iar noi vom culege roadele suferinței Tale”. De fapt, asta cerem și noi, nu în cuvinte, ci prin comportamentul nostru când spunem: „Fă, Doamne! Dă-ne, Doamne!”, în timp ce noi stăm cu mâinile întinse, așteptând daruri, nu însă și datoria. Dar Dumnezeu ne-a trimis în lume să zidim Împărăția Sa.

Toată omenirea construiește un fel de cetate, un fel de societate; indiferent de sistemele politice, fiecare grup sau mulțime de oameni încearcă să clădească o comunitate armonioasă. Însă când vorbim de cetatea umană, nu putem să ne mulțumim cu nimic mai puțin decât o cetate al cărei prim cetățean să fie Omul Iisus Hristos (Romani 5:15), Fiul lui Dumnezeu întrupat. De aceea, trebuie să construim alături de toți oamenii ceea ce este posibil omenește să construim, dar să știm că aceasta este doar o structură de bază, un schelet. Această cetate umană este prea mică, nu are suficientă lărgime, profunzime și sfințenie pentru ca Iisus din Nazaret, Fiul lui Dumnezeu, să fie primul Cetățean al ei.

În epistolele apostolului Pavel se spune că cetatea noastră este în ceruri (Filipeni 3:20), iar un teolog englez a tradus aceasta astfel: „Noi suntem avangarda Împărăției lui Dumnezeu”. Da, patria noastră este acolo unde este Domnul: cu sufletul, cu rugăciunea, cu iubirea, cu chemarea suntem acolo, dar suntem trimiși în lume să construim acea cetate umană care să fie și cetatea lui Dumnezeu. Aceasta este responsabilitatea noastră.

Așadar, când spunem: Vie Împărăția Ta, nu doar cerem lui Dumnezeu să vină Împărăția, ci cerem ca, prin harul Său, să devenim ziditori credincioși ai acestei Împărății. Iar ziditorii credincioși zidesc pe propria lor cheltuială, adică la același preț pe care l-a plătit Hristos. Amintiți-vă de exemplul pe care l-am dat anterior: Hristos îi întreabă pe Iacov și Ioan: „Puteți să beți paharul pe care Eu îl beau? Sunteți gata să vă botezați cu botezul Meu?” — ceea ce, tradus din greacă, înseamnă: „Sunteți gata să vă cufundați, să intrați cu totul în acea groază în care Eu acum pășesc?” Aceasta este chemarea noastră, și nu este o chemare înfricoșătoare, pentru că crucea, care atunci era un instrument teribil și înspăimântător de moarte, a devenit un semn al biruinței.

Când Hristos ne spune: „Lasă-te pe tine însuși, ia-ți crucea și urmează-Mă” (Marcu 8:34), nu ne mai spune doar: „Mergi la Golgota”. El, Cel înviat și biruitor, ne spune: „Nu te teme, ia întreaga cruce a vieții tale și urmează-Mă, pentru că Eu am parcurs deja tot drumul, l-am deschis, am experimentat totul; poți veni după Mine fără teamă, pentru că Eu cunosc totul și nu te voi conduce spre pierzanie”.

Cu toate acestea, drumul nostru este unul crucificat. Dacă dorim să aducem darul vieții cuiva, îl putem aduce doar dându-i-ne propria viață. Iar când spun „dându-i-ne viața”, nu mă refer la moartea fizică, ci la faptul că, în fiecare zi, în fiecare clipă, știind că suntem trimiși ai lui Dumnezeu, trebuie să ne golim de noi înșine, să oferim tot ce avem fiecărui flămând și nevoiaș. Nu vorbesc doar despre daruri materiale, ci despre tot ce putem oferi: cunoașterea adevărului lui Dumnezeu, iubirea Lui, speranța acolo unde nu este speranță, bucuria acolo unde nu este bucurie, și așa mai departe. Această rugăciune ne obligă mai mult decât ne dă speranță în sensul că, atunci când spunem: Vie Împărăția Ta, ne asumăm o datorie; știm că Dumnezeu este credincios, că va fi cu noi, dar El așteaptă de la noi ceea ce El Însuși a făcut pentru noi la timpul potrivit.

(Mitropolitul Antonie de Suroj, *Despre Rugăciunea Domnească*. Opere complete, 2012)

PILDA DE FOLOS

Despre adevăr și minciună

Într-o zi, după slujbă, preotul le-a spus enoriașilor:

- Duminica viitoare vă voi vorbi despre minciună. Ca să puteți înțelege mai ușor despre ce este vorba, vă rog să citiți înainte de asta capitolul 17 din Evanghelia după Marcu. Duminica următoare, înainte să înceapă predica, preotul a făcut un anunț:
- Vă rog să ridicați mâna cei care-ați îndeplinit însărcinarea și ați citit capitolul 17. Aproape toți enoriașii au ridicat mâinile.
- Anume cu voi aș dori să vorbesc despre minciună, a spus preotul. În Evanghelia după Marcu nu există capitolul 17.

*****

Vasile Bănescu despre ideologia de gen

Ideologia de gen este una toxică pentru organismul comunitar al oricărei societăți. Adică o artificială construcție ideatică, așa-zis culturală, orientată în răspăr cu realitatea, cu logica, cu biologia, cu antropologia, cu ordinea firii. O ideologie menită să justifice o temă absurdă, deci nocivă, de pe agenda progresismului regresist, hipersexualizant, destrămător de logică și de morală publică.

Progresismul actual, părinte scelerat al ideologiei de gen, este un curent de sorginte marxistă, o formă de *terorism intelectual* care detestă creștinismul, ordinea morală, autoritatea de orice tip, ierarhia valorică reală și care privilegiază zgomotos marginalul și nefirescul în defavoarea centrului și a firescului, a valorilor tari, validate de experiența milenară a omenirii.

Scopul (ne)declarat? Demolarea progresivă a societății edificate pe credință, rânduială, respect față de trecut și reperatele lui morale (sfinți și eroi), tradiție, familie, disciplină, efort, emulație onestă și selecție axiologică. Apărut în modernitatea paricidă și deicidă din preajma Revoluției franceze, indică o siluire a realității golite de sens spiritual, o punere a acesteia pe patul procustian al interesului de grup isteric permanent revoluționar și o intoxicare a sferei publice prin infuzarea în spațiul acesteia a unor idei și teme esențialmente false, lipsite de contact cu realitatea lucrurilor fundamentale, cu istoria culturii universale și cu știința autentică.

Din această lucidă perspectivă, ideologia de gen, ca orice altă ideologie secretată de socialismul haotizant moral și social, este situată pe polul opus adevărului. Adică pe acela al minciunii. Astfel, suprarealista ideologie a *genului fluid* este radical și pervertitor opusă celei mai înalte viziuni despre om, aceea descrisă de antropologia creștină care distinge limpede între bărbat și femeie, între masculin și feminin, între paternitate și maternitate, între cădere și înălțare, viziune realistă întemeiată pe Revelația Adevărului în Istorie și augmentată inclusiv de marea filosofie și de științele autentice, care nu își fac un scop în sine din războiul cu discernământul, cu bunul-simț care operează în actul profund al înțelegerii lumii și a omului.

Motiv pentru care ideologia de gen, camuflată perfid într-un capitol al Convenției de la Istanbul, dedicată onorabilei teme a protejării femeilor împotriva violenței, este una toxică pentru organismul comunitar al oricărei societăți, al cărei interes major nu este să

contrazică și să combată realitatea, ci să o valorizeze înțelept spre binele individual și comunitar. Bine care are totdeauna legătură cu adevărul, nu cu minciuna, ideologică sau nu.

(text preluat de pe site-ul www.basilica.ro)

*****

DIN VIAȚA PAROHIEI

Botezuri

Larisa Maria, fiica lui Maria & Petru Costin
 Luca, fiul lui Daniela & Valentin Grabovan
 Michael Francis, fiul lui Dana & Francis Rubinetti
 Achilles, fiul lui Nicoleta & Valentin Ghinea
 Nathan Adrian, fiul lui Corus & Gabriel Asaftei-Morgan
 Thomas Andrei, fiul lui Elena-Mădălină & Horia Andrei Gheorghe

Cununii

Matthew Leonard & Kathie Anne Dambach

Înmormântări

Floarea Georgeta Constantinescu-Badin

Parastase și pomeniri

Eugenia Grabovan & fam., parastas pentru soțul Valentin și cei adormiți din familie.
 Cristian și Luminița Culețu, parastas pentru fiul Filip.
 Stefana & Paul de Barry, parastas pentru cei adormiți din familie.
 Diana Buliga & fam., parastas pentru Maria Buliga.
 Pr. Traian Petrescu, parastas pentru părinți, Pr. Dragomir & presbitera Sofica-Floarea, și cei adormiți din familie.
 Clara & Carmen Sântimbrean, parastas pentru tata și cei adormiți din familie.
 Elisabeta Mila & fam., parastas pentru soțul Ilie și cei adormiți din familie.
 Măriuca & Viorel Popescu, parastas pentru cei adormiți din familie.
 Maria Ciugulea, parastas pentru cei adormiți din familie.
 Florentin & Elena, pomenire pentru mama.
 Dr. Ilmana Fulger, pomenire pentru cei adormiți din familie.
 Sanda Bogdan & fam., pomenire pentru mama Aurelia și cei adormiți din familie.
 Ratia Culețu, pomenire pentru cei adormiți din familie.

*****

**Alese mulțumiri familiei Mariana Șoitu, Marilis Șoiutu & Robert Panullo
 pentru donarea mesei de Sfânta Maria.**

Mulțumim celor care au contribuit la masa festivă de Sf. Maria: Dr. Florin Șchiopu (pâine), Stela Mila (tortul și florile de la icoane), Bogdan & Svetlana Chintea (vinul), Rodica Petrișor (florile de la mese); Adrian Pala (aranjamentul floral de la icoana Maicii Domnului).

Mulțumim lui Petru și Maria Costin pentru aranjamentele florale din fața bisericii. Mulțumim lui Nicoleta și Marian Radu pentru crearea și donarea invitațiilor pentru hram.

Mulțumim tuturor pentru donațiile și ajutorul dat parohiei

*****

MEMBRIA (sau Cotizația) la Parohie

Reamintim faptul că **Membria pe anul 2024** este de **250\$/an** pentru persoanele care lucrează și de **150\$/an** pentru studenți și pensionari. Din sumele încasate pentru membraie, **100\$/membru sunt trimiși la episcopie** (datoriile parohiei față de episcopie).

Cei care doresc să devină membrii, îi invităm mai întâi să ia legătura cu preotul paroh pentru completarea formularului de membraie.

MEMBRIA (Cotizația) la Reuniunea de Doamne a Parohiei

Membraie pentru Reuniunea de Doamne este de **\$50/an**. Și în acest caz, din suma încasată pentru membraie, **20\$** se trimit la ARFORA (Asociația Reuniunilor Femeilor Ortodoxe Române din America de Nord, care este o instituție auxiliară a episcopiei noastre).

Pot deveni membre ale Reuniunii doar doamnele și domnișoarele care sunt deja membre ale parohiei.

*****

EVENIMENTE VIITOARE

SĂRBĂTORIREA HRAMULUI PAROHIEI VA AVEA LOC ÎN DATA DE 27 OCTOMBRIE (DUMINICA)

Prețul unui meniu la banchet este de **65\$ pentru adulți**.

Orice donație în plus este încurajată și binevenită.

Vă rugăm să anunțați din timp prezența la banchet.

Vă așteptăm cu drag!

*****

5 Decembrie, ora 19:00 - Concert de colinde susținut de formația BRIO SONORES din Republica Moldova

Locația: Beautiful Theatre, 540 E 76th St., New York, NY

Prețul unui bilet este de \$65/adulți și \$40/copii (13-15 ani). Biletele pot fi achiziționate de pe site-ul: [An Extraordinary Concert with Brio Sonores in New York \(ticketspice.com\)](https://www.ticketspice.com)